

Affären Costa Negra

Roman
av
Gustaf Janson.

FJARDE AVDELNINGEN. Revolutionen i Costa Negra.

(Forts. fr. föreg. s. 7.)

Jim Cox blev allt säkrare och säkrare, men visade det oaktat ännu ej, hur han borde förfålla sig. Då kom han ihåg, att han för icke länge sedan i en tidning läst den gamla historien om, hur Murat genom ett par oaktningar och en stunds pert mot Wien, Jim Cox blev helt enkelt förtjust över sitt minne, som gjorde så mycket och alltid till det lägligaste tillfället. Han såg således ingen orsak, varför icke han i likhet med Napoleons underberedelse och på ungefär samma sätt skulle erövra en stad i Central-Amerika.

— Har ni hört, att Alcosta är förskämd? frågade han.
— Verkligen? Officerna min uttryckte en viss besvikelse, men någon saknad fanns ej däri, snarare föreföll han belåten.
— Den nye presidenten är redan utropad, fortsatte Jim Cox, som märkte att han var på rätt väg.
— Och han heter?
— Teleforo Moran.

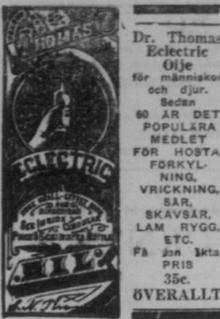
— Vad säger ni gamle don Teleforo? Nå, det gläder mig, att en man från Norden ... löjtnant Christobal, er morfar är president! Hallå, löjtnant, kom hit.
En ung man skyndade ut ur kasernen och närmade sig. Med få ord hade förmannen sagt honom i sin situation, varpå löjtnanten i sin ordning ropade på kamraterna. Jim Cox hade snart ett dusin officerare samlade kring sig och svarade med sedvanlig gemytlighet på de frågor, som haglade runt omkring. Alla uttryckte belåtenhet med förundringen, och det föll ingen in att tvivla på riktheten av de väntade nyheter, den främmande generalen medfört. Samtliga dessa officerare visade sig vara trogna söner av nordens och skråttade de, gott åt Jim Cox beskrivning över Alcostas brådstörande flykt. Över det något, som väckte deras förtrytelse, var det, att de ej tillåtit bidra till hans bortgång.

Fem minuter senare stod stadens ursprungliga besättning uppställd utanför kasernen. Jim Cox mottog karlarnas trohet i den nye presidentens namn och föreslog — som en hedersbevisning, senores, det första till väl, — att hans folk skulle övertaga guvernörens bevakning.
— Fraternisera! kommanderade han därpå.
Ehuru kommandoret ej fanns uppgett i instruktionen för armén, mötte bevakningens fullgörande inga svårigheter. Alla dessa karlar voro med få undantag från Costa Negras nordligaste distrikt och anade sig äga gemensamma intressen. Ryttarerna hade glädigt ned från hästarna, och infanteristerna blandade sig med dem. Överallt framställdes frågor om denna revolution, som försäkrades så snabbt och i sådan ömsörjhet, att ingen här uppe i en fridfull och litet avlägsen liggande nord hört något därom, förän den var lyckligt fullbordad. Tyvärr visade kavalleristerna ej mer än de vridna frågarna, svaren blevo också litet ofullständiga men detta störde dock i en goda stämningen, och när frågorna stundom blevo besvärliga, hänvisades till generalen, som visste allt.

Jim Cox stod fortfarande mitt bland officerarna och utbrände sig vidlyftigt över senor Morans förtroelighet, vilken omgivningen kände bättre än han själv, och Quilros statsmannagengäp, vilka ingen beaktade. Lika litet som kavalleristerna voro i stånd att lämna några detaljer om don Juan Alcostas flykt till Europa, men hans belåtenhet över sin lyckade kupp var för stor, att han skulle lyst bekymrar för en oviss framtid.
— Nu en viktig sak, inföll Jim Cox, som plöjde ut en väg för sig, att de vapen, vilka borde finnas i magasinen, voro misst lika värdefulla som hela staden. — Jag har befallning att ofördröjligen inspektera fästet.
— Hm! hostade kasernbefälhavaren.
— Moter det några hinder? frågade Jim Cox oroligt.
— Visst inte, men ... hm!
En officer hade avlägsnat sig och återkom med en stor, något rostig nyckel.
— Förräddaren, presenterade löjtnant Christobal, vilken på grund av sin släktskap med den nye presidenten föreföll något som föll ordet bland kamraterna.
Jim Cox smög återvärt och mot den stora nyckeln, som räcktes honom.
— Där ligger magasinen. Förräddaren pekade på den byggnad, som bildade en rätt vinkel mot kasernen. — Men ... hm ... hm ...

— Vi skola väl ändå kasta en blick på innehåll. Föreslog Jim Cox artigt. Officerarna följde honom, när han genom de pratande soldat och ryttarskarornas skyndade mot magasinet. Nyckeln sattes i låset, porten öppnades, och Jim Cox såg framför sig ett stort, tomt rum.
— Vagnen ligger naturligtvis där inne? förmodade Jim Cox och pekade på ena sidan.
— Vilka vapen? Förräddaren blickade frågande på honom.
Jim Cox såg fram honom till de övriga officerarna och dessa betraktade generalen med obildigt förvåning.
— I de här magasinen har så vitt jag kan minnas aldrig varit annat än råttor, sade kasernbefälhavaren. Löjtnant Christobal tillade, att han icke hört tala om andra vapen än de remingtongevären, med vilka armén beväpnats för tjugo år sedan.
— Inga vapen ... Ingen ammunition! stammade Jim Cox och blickade förtvivlad in i det tomma magasinet. Då han läde märke till officerarnas förundran, tvingade han sig att bli lugn. Men i hans hjärta surrade det, som om en blivande släppte lös ett ämne. — Costa Negra ... Costa Negra, tänkte han, förlamad av den bedörfvliga vissheten, att irrikesministern till slut ändå svarat Georgien, — Utan vapen ingen revolution, sade han sig. — Utan revolution inga affärer. Det är vi som dragit det kortaste stråket. Lookan var inte på Nagleras sida, den fanns på vår. — Fördömt!

Det sista ordet hade han uttalat högt och ledsagt med en kraftig stampning i marken.
XXVI.
KAPTEN PATRICK O'CONNOR.
I detsamma och liksom framkallad därav brakade en gevärsavloss, lossad på något avstånd.
— Senores ... vad ... vad betyder ...?
Jim Cox såg frågande på officerarna, som skramade och nickade både åt honom och varandra. Sedan såg Jim Cox på sina kavallerister, vilka delade hans förvåning, men ej visade någon förskräckelse, eftersom soldaterna runt omkring tycktes fjärra skjutandet i sin ordning.
— Nu får den där viktige herrn från Riofontan lära, med vem han har att göra, sade kasernbefälhavaren och visade tydligt sin skadegjädje.
— Det är rätt åt honom, förklarade den löjtnant, som räknade släktskap med senor Moran.
— Jag umnar honom en liten näsbränna, inföll en kapten och strök martialiskt upp sina stora mustascher.
Den tystnad, som uppstod efter gevärsavlossningen, hade på nytt brutits av några få skott, som lossades med regelbunden mellanrum. Jim Cox lysnade utom sig av förvåning. Det var uppenbart, att en strid utkämpades några hundra meter från den plats, där han befann sig. Lika uppenbart var det, att alla dessa officerare och deras soldater önskade icke den ena utan bägge parterna ett nedslag. En ny salva skrållade och gav eko mellan husväggarna och besvarades med ett liket skottlossande. Det föreföll som om ett par kulor i följd avskjutits inom loppet av en sekund. Och detta upprepades och fortsattes under två minuter. Det låg något så irriterande och skrämmande i detta savbrutna småljud, och Jim Cox, som ej kände anledningen däri, sade sig med en rysning, att endast ett maskingevär kunde åstadkomma detta hemska oväsen.
— Senores ... gentlemän ... vad tänar är det?
Officerna trängdes i en klunga och deras förut visade glädje hade nu vikit för ett sorgset allvar.
— Jag sade honom, att gubben aldrig skulle låta tala vid sig, ropade kasernbefälhavaren. — Vi ha ju försäkrat med både önde och gode i två månader ...
— Majorn har lejt ett halvt år i Europa och förefår naturligtvis allting bättre, inföll kaptenen med de stora mustascher.
— Enda sättet är att bangra ut honom, påstod senor Morans släkting. Och det går inte heller.
— Om vem tala ni, senores? skrek Jim Cox över meningsbytet.
— Nej, men general ... vet ni inte ...
— Jag? ... Nej ...
— Den amerikanske sjökaptainen vet jag.

Dr. Thomas Electric Oil

en tydde villigt, men var för fåtälj för att kunna utträta något. Allt stod ängaren orubbligt kvar på grundet. Det var också en skicklig lott, som styrde dit den.
Jim Cox nickade och tänkte ej utan stolthet på denne landsman, som narrats i en fälla, men det oaktat behöllt sitt fartyg och framgångsrikt stått på sin rätt.
— Skall bli mig ett stort nöje att trycka O'Connors hand, sade han lyst för sig själv.
Allt nog fortsatte berättarna, smickrade av den uppmärksamhet generalen ägnade deras ord — fartyget stod på grundet en månad, och ingen ens hand. Då sålände övankat telegrafisk befallning från republikens nystunnade irrikesminister, att myndigheterna i Puerta Barajas skulle låta lossa lasten och magasinerna. Sedans almind begrav sig ned till kajen och ropade an kaptenen, det mötte ingen svårighet, emellertid låg endast sex sju fannar från land. Innan han talat slut, bad kapten honom skyndsamt förflytta sig till ett mycket varmt och obekvämligt ställe, han erbjöd sig till och med hjälpa honom på väg och visade därvid en bössa liksom för ett framhållande lämpligaste sättet. Alcaiden var en fridens man och begav sig bort från kajen. Sedan han underrättat irrikesministern om utgången, blev det nu högsta krigsledningens tur att ingripa. Stads kommandant erhöi i sin ordning befallning att med våld taga fartyget.
Vid denna punkt i berättelsen tystnade officerarna och sågo nedslagna på varandra.
— Det gick inte alla, förmodade Jim Cox icke fullt så rodd som de. Svaret blev, att den procession, som ledsagad kommandanten till grav, varit en av de praktigaste, som någonsin skådats i hela landet.
— Och sedan? fortsatte Jim Cox, vilkens intresse stredades ju längre berättelsen fortskred.
(Forts.)

Från idrottsvärlden.

Småplock om sport.

Indiens olympialag i landhockey, som aspirerar på denna krotts guldmedalj i Amsterdam, slog häromdagen ett kombinerat berätning i Berlin med 5-1.
Från Zagreb meddelas, att utslagningsmatcherna mellan Finland och Jugoslavien i Davis Cup-turneringen givit till resultat seger för Finland.
Danska fäktningförbundets mästerskapstävlingar ha givit till resultat, att dr. Ivan Ostler blev tredubbelmästare, i det han segrade både på florett, värja och sabel.
Häromdagen avtäcktes i Bellevue, norr om Köpenhamn ett monument över den i 1870-talens simmarke Elich Jensen, som i fjol sommar sköms den första simman från Sverige till Danmark från Barsebäck till Bellevue.

Skandinaviska klockspelare till Winnipeg.

Tisdagen den 8 juni arrangeras i Isländska lutherska kyrkan (Victor och Sargent) en konsert av de världsbekanta Skandinaviska klockspelarna, som säkerligen kommer att bli av största intresse för alla skandinaviska befolkning, som samlats på kajen och åsatt det främmande fartygets egendomliga manövrering, sade han på en mycket besynnerlig, men till följande gester och rörelser tillväg förklarade musikerna, att den kostnadsgränsså, som hädanefter skulle komma ombord, ögonblickligen skulle skjutras. Ingen betvivlade, att han menade Almlingens hälften av vad han sade, och ingen visade mistata lust att avlägga ett besök på ångaren.
När man bunnit så långt i berättelsen, upphörde skjutandet lika tvärt som det börjat.
— Vidare, senores! uppmannade Jim Cox. Han stod som på nålar, men önskade likväl höra slutet av kapten O'Connors äventyr. Ty att det var denne, bekvämd han ej längre. — Ni berättar på ett så fåsällsamt sätt, att man glömmer allt annat ...
— Nu har den där herrn från Riofontan fått nos, sade kasernbefälhavaren med ett elakt leende och fortsatte sedan sin historia. Som tio andra officerare samtligt greps — såg han, hade Jim Cox fullt sysselsättning att åhöra dem alla.
De passagerare, som landsatts från ångaren, reste söderut, enligt uppdrag för att göra rättvisas hos landets regering samt främmande maktors skadegjädje. De togo hela Puerta Barajas och himlen däröver till vitne på det skamliga i den behandling de undergätt. Hela Barajas delades deraf, för förmågan emedan fartyget var utsläkt. Även himlen tyntes dela de kostnadsgränsså herrarnas åsikt, ty ett våldsam orödr bör löst och kildade ångaren ännu fastare to mellan grundets stenar. Det var då de remande övertygat sig därom, de skyndsam togo visgen söderut. På närmare en hal månad hördes man i Puerta Barajas ej av dem. Men fartyget låg allrikt kvar på de kläcka svenska folkens önskan.
Deesutom är det menigen att Vasandens barnklubb skall medverka med folklek och även sånger. För detta ändamål fordras emellertid att barnen skola anskaffa nationaldräkter. En del hava ju redan sådana, men de flesta av barnen sakna dem. Det är därför som kommittén i dessa dagar en stark opinion för den vite och reelle ynglingens återgång till arbetslöshet. Och detta är rätt, när de äro Hoff vara den ende norrmann, som kan göra sig gällande i den mörkande olympiska konkurrensen.
Da Hoff ej får göra Norge sina tjänster som aktiv idrottsman, har han nu erbjöd sig att kommanderit ställa sig till förfogande som tränare. Hur norska Idrottsförbundet ställer

25 svenska allmän drottman till Amsterdam.

Den svenska olympiska kommitténs arbetsutskott sammankallade häromdagen och beslöto därvid till Svenska Idrottsförbundet översända en skrivelse med referens av hela frågan om mellanhavandet mellan kommittén och förbundet samt kalla representanter för förbundet till sammanträde för att söka reda upp saken.
Som likare för den svenska olympiska truppen beslöto arbetsutskottet föreslå dr. Gunnar Frostell.
Vid sammanträdet närvaro representanter för simrotten och allmän idrott, vilka redogjorde för sina önskemål inför spelen. Det visade sig att företrädarna för de två idrottsgrupperna hade samma önsket ifråga om deltagarantalet i spelen som arbetsutskottet beräknat, eller 25 man för varje gren, oberäknat för simrotten, pololaget och för den allmänna idrottens kvinnliga deltagare. Den sistnämnda frågan har arbetsutskottet beslutat hänskjuta till olympiska kommittén, då det här gäller dels en principfråga och dels en ekonomisk fråga. Även frågan om ett pololags deltagande beror ytterst på ekonomien.
U. S. 's olympiatrupp preliminärt uttagen.
Den 11 juli avreser U. S. A.'s olympiatrupp till Amsterdam ombord på ångaren President Roosevelt, hallee 250 man stark. Truppen i allmän idrott blir den största med 90 man, medan ett 29-tal herrar och lika många damer starta i simning (jämte 14 polospelare). I boxning deltaga 14 man och i fotboll 16.
I allmän idrott har man med ledning av redan nämnda resultat uttagit följande kandidater, av vilka dock en och annan ytterligare får kvalificera sig:
100 och 200 meter. Locke, Borah, Mildner, Miller, McAllister, Paddock, Scholt, Hoffer, Ruffel, Charles, Hester, Hubbard, Paulsen.
400, 800 och 1500 meter. Hoctor, Albertmann, Noss, Barbati, Cooke, Kennedy, Phillips, Lense, Watson, Proudock, Eor, Walters, Wills, Tirney, Conger, Lloyd Hahn.
Långdistans: Lermond, Godwin, Benson, DeMarr.
Häcklöpning: Gutiric, Werner, Maxwell, Wells, Nichols, Die, Brooks, Grumbles, Steinbrenner, Taylor, Kaer, Spelman, Work.
Höjdhopp: Burk, Maynard, King, Coggeshall, Osborne, Major, Mork.
Stavhopp: Carr, Barnes, Edmonds, Bradley, William, Pickard.
Längdhopp: Hubbard, Hams, Coleman, Bates, Mathias, Meeks, Zombro, Dyer.
Kulstötning: Meyers, Harrington, Hoffman, Kuck, Lyon, Schwarze, Hartman, Ryan, Houser, Gerkin, Anderson.
Diskkastning: Hoffman, Houser, Hartman.
Spjutkastning: Harlow, Helms, Moroney, Shipke, Healey, Moore.
Risäckkastning: Merchant, McGrath, Ida, McBethern, Ryan, Leon, Biggs.

Gynna våra annonsörer!

De flesta första pris i canadensiska bakningstävlingar vinnas med Robin Hood FLOUR. Garanti för "MONEY BACK" i varje säck.

Garanti för "MONEY BACK" i varje säck.

INTERVJU MED EN FÖRHOPPINGSFULL OLYMPISK ÖRDFÖRANDE.

I ett av I. B.'s senaste nummer återfinna vi en trevlig intervju med Douglas Fairbank som också ger oss "andra sidan" på den äro i idrottskrönikan publicerade artikeln "Europas och Amerikas utskiter i Amsterdam" tilläta vi oss saxa:
— Sure, California will cop the Games! — Intervjuoffret, hedersordföranden i Södra Californiens Olympiska kommitté, uttryckte sålunda sin bestämda åsikt om de Californiska Idrottsmänens spögsamlare åt Amerikataget i A'dam.
Uttalandet är intressant, ty det kommer från en man som är väl hemna i sina idrottsutskiter — Douglas Fairbanks.
"Doug" mottog Eder korrespondenten redan en timme efter framkomsten till Färis. Han hade nätt och jämt bunnit installera sig i lyvstolen på Hotel Astoria, där han för tillfället bor med sin berömda fru. Koffer, kappsäckar och golfbaggs voro uppstaplade i alléens ordning i hamnen. Det enda, Doug gjort sig besväret med att packa upp, var hans fyrtympiga radioapparat. Med den höll han redan på att mixra vid min entré.
Den stora filmrollen är sig på det hela taget mycket lik. Men han börjat att lägga ut så smått (trilla nu inte av stolen, flickor!) en betydande punchmade och tecken till dubbelhaka. Allmän välmåga och så lite söbet, förklarar Doug, som lite dricker punch, annat än mjölkvispa när han får besök av prins Wilhelm.
"Great fellow", säger Doug om Journalistprinsen, "Hälsade på Mary och mig ute i Hollywood. Bästa annons på två ben, som Sverige gärna kan tänka sig."
"Alla människor vill, att jag skall tala film med dem; jag, som är mera intresserad i idrott. Jag har ju kommit över den här saken mest för att titta på Spelen."
"Här Fairbanks är en man efter min egen smak. Låt oss då tala bara idrott. Kanse ner av några Amsterdam-tips?"
"Sakta i backarna, snälla Journaliten. Men jag kan ju i alla fall säga några ord om våra californiska polkar, som säkert kommer att slå ett stort slag för Onkel Sam i A'dam. Vem slår till exempel duften Paddock — Borah. Den senare har ju sprungit 100 yards på 9 2/5 sekunder, och det var inte många dagar sedan Paddock satte nytt världsrekord på 175 yards."
"Och så ha vi vår stavhoppare Barnes från statsuniversitetet i Södra Californien. Det är ett fenomen. Och i min studio har jag kulstötaren Raoul Paoli. Han skall emellertid tävla för Frankrike. Vinner han så räknar jag det i alla fall för en californisk seger!"
"Det övriga Amerika!"
"Ja, Hahn, för att nämna en på mellandistanserna. Och Demar i maratonloppet. Coggeshall i höjdhopp och Hill i längd."
"Nu förs jag inte höra herr Fairbanks tala om landsminnen längre. Tips något om gamla Europa. Det ska väl finnas några skott kvar i den gamla bosas också?"
"Skärt. I Amerika fruktas vi Finland mycket. Det är egentligen Finland, vi äro mest rädda för. Gamla erfarenheter från Antwerpen och Paris förstärk. Så blir det ju Tyskland i år!"
— Samtalet slöder så småningom in på den professionella boxningsporten. "Doug" tippa avjort Tunney i den kommande matchen mot Henney. Och Dempsey kliver nog inte in i ringen igen, tror D. Att Scott eller Charles ha några vidare utskiter i U. S. A. står han inte. Men på Paulino ställer han stora förhoppningar.
"Det är nästa tungviktschampion" säger Doug. "Alla förutsättningar och enorm publicitet."
Och sålunda slutade intervjuen med en filmstjärna. Vi nämnde inte ett ord om film. Men vi kom över ens om, att Gretz Garbo är sött. Och att Lars Hansson är en stor skådespelare. Och Ejaström är en stor författare. Och att De Wahl kan deklamerer. I Hollywood: Axelsson.